

LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!
17/18

RAY CHEN
violina

**ZAGREBAČKI
SOLISTI**

Subota, 17. veljače 2018.
u 19.30 sati
Koncertna dvorana
Vatroslava Lisinskog

Sve boje glazbe. sviđalo se to vama ili ne.

LISINSKI
PREKO DUGE

Fotografija: Romano Grozić

Gioachino Rossini

Sonata za gudače u C-duru, br. 3

Allegro

Andante

Moderato

Wolfgang Amadeus Mozart

Koncert za violinu i orkestar u A-duru, KV 219

Allegro aperto

Adagio

Rondeau: Tempo di Menuetto

Petar Iljič Čajkovski

„Sjećanje na Firencu“ u D-duru, op. 70

Allegro con spirito

Adagio cantabile e con moto

Allegretto moderato

Allegro vivace

Poslije koncerta s umjetnicima razgovara Jana Haluza.

RAY CHEN

Ray Chen primjer je violinista koji redefinira značenje pojma klasični glazbenik u 21. stoljeću. Medijskom prisutnošću privlači i inspirira publiku, dosežući milijune *online* sljedbenika. Svoje jedinstveno muziciranje predstavlja na globalnoj razini, što se odražava u njegovim suradnjama s najuglednijim orkestrima i nastupima u prestižnim koncertnim dvoranama diljem svijeta.

Pažnju javnosti privukao je pobjedama na natjecanjima *Yehudi Menuhin* 2008. i *Queen Elisabeth* 2009., nakon čega se, koncertima i snmkama, profilirao u Europi, Aziji, SAD-u te u Australiji gdje je odrastao. Godine 2017. potpisao je ugovor s etiketom *Decca* te ubrzo snimio album uz Londonsku filharmoniju, čemu su prethodila tri albuma za etiketu *Sony*, među kojima je prvi, *Virtuoso*, zaslužio nagradu *ECHO Klassik*. Časopisi *Strad* i *Gramophone* proglasili su ga novom nadom, našao se na *Forbesovu* popisu najutjecajnijih Azijaca mlađih od 30 godina, sudjelovao je u *online* TV seriji *Mozart in the Jungle*, sklopio višegodišnju suradnju s Giorgiom Armanijem (koji je dizajnirao naslovnicu njegova albuma posvećenog Mozartu, s Christophom Eschenbachom) te je nastupao na velikim manifestacijama poput Dana Bastille u Francuskoj (uživo pred 800.000 ljudi), dodjele Nobelove nagrade u Stockholmu te na festivalu BBC Proms.

Kritika ga smješta u istu kategoriju s Maximom Vengerovim (*Corriere della Sera*) te njegov ton naziva „gotovo ljudskim u svojoj blagoj hrapavosti i sjaju“ (*The Washington Post*). Nastupao je uz Londonsku filharmoniju, Orkestar lajpciškog Gewandhausu, Münchensku filharmoniju, Filarmonica della Scala, Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Filharmoniju Los Angelesa... Pred njim su nastupi uz Simfonijski orkestar Zapadnonjemačkog radija, Simfonijski orkestar Pittsburgha, Simfonijski orkestar Berlinskoga radija i Komorni orkestar Bavarskoga radija. Suraduje s dirigentima kao što su Riccardo Chailly, Vladimir Jurowski, Sakari Oramo, Manfred Honeck, Daniele Gatti, Kirill Petrenko, Krzysztof Urbański, Juraj Valcuha i drugi. Od 2012. do 2015. godine bio je rezidencijalni umjetnik Konzerthausa u Dortmundu, a u sezoni 2017./2018. je *Artist Focus* sa Simfonijskim orkestrom Berlinskoga radija.

Njegova prisutnost na društvenim mrežama čini ga pionikom u komunikaciji umjetnika s publikom, stvaranjem novih mogućnosti modernom tehnologijom. Njegova pojavljivanja i interakcija trenutačno se prenose novoj publici na suvremen i pristupačan način. Prvi je glazbenik koji je pozvan da piše *lifestyle* blog, i to za najvećega talijanskog izdavača, *RCS Rizzoli*. Pojavio se u časopisu *Vogue*, a trenutačno izdaje svoju liniju kovčega za violinu koju je osmislio za proizvođača GEWA-u. Osobito je posvećen glazbenom obrazovanju; svojim videouradcima, u kojima kombinira humor i glazbu, nadahnjuje nove generacije učenika i studenata. Zahvaljujući *online* promociji, njegovi su nastupi unaprijed rasprodani te privlače nove profile publike u koncertne dvorane.

Rođen na Tajvanu i odrastao u Australiji, Ray Chen je već kao petnaestogodišnjak primljen na Curtis Institute of Music u Philadelphiji, SAD, gdje ga je podučavao Aaron Rosand, uz potporu programa *Young Concert Artists*. Svira violinu „Joachim“ Stradivari iz 1715. koju mu je ustupila Zaklada Nippon Music. Violina je nekad bila u posjedu slavnog mađarskog violinista Josepha Joachima.

Fotografija: www.zagrebacki-solisti.com

LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPROCIJENJIV DOŽIVLJAJ!

6

ANSAMBL ZAGREBAČKIH SOLISTA

Ansambl Zagrebačkih solista navršava 65 godina uspješnoga djelovanja! Taj renomirani hrvatski ansambl klasične glazbe svoju dugovječnost zahvaljuje brojnim sjajnim glazbenicima koji su, u određenome razdoblju, bili članovi Zagrebačkih solista, a ono što sve članove – prošle, sadašnje i buduće – sasvim sigurno ujedinjuje, jest vrhunska razina i discipliniranost u vještini kojom se bave te nepresušni entuzijazam i ljubav prema glazbi, napose prema komornome muziciranju.

Ansambl je osnovan 1953. godine u sklopu Radio Zagreba, pod umjetničkim vodstvom glasovitoga violončelista Antonija Janigra. Tijekom više od šest desetljeća – pod umjetničkim vodstvom jednako znamenitih koncertnih majstora, poput Dragutina Hrdjoka, Tonka Ninića, Anđelka Krpana i Borivoja Martinića-Jerčića, Zagrebački solisti održavaju kvalitetu muziciranja na zavidnoj razini, redovito je predstavljajući i na prestižnim svjetskim koncertnim pozornicama. Od

2012. godine na mjestu koncertnoga majstora je violinist **Sreten Krstić**, koji djeluje i kao koncertni majstor Münchenske filharmonije.

Do sada su Zagrebački solisti održali gotovo 4000 koncerata na svim kontinentima, u najvećim svjetskim središtima i najslavnijim koncertnim dvoranama: Musikverein (Beč), Concertgebouw (Amsterdam), Royal Festival Hall (London), Berlin Philharmonic Hall, Tchaikovsky Hall (Moskva), Santa Cecilia (Rim), Carnegie Hall (New York), Opera House (Sydney), Victoria Hall (Ženeva), Teatro Real (Madrid), Teatro Colon (Buenos Aires) itd.

Redovito su gostovali na najpoznatijim glazbenim festivalima, poput onih u Salzburgu, Pragu, Edinburghu, Berlinu, Bergenu, Barceloni, Istanbulu, Pradesu, Ossiachu, Dubrovniku i drugdje, a uz njih su muzicirali brojni ugledni solisti (Henryk Szeryng, Alfred Brendel, Christian Ferras, Pierre Fournier, Leonard Rose, James Galway, Jean-Pierre Rampal, Aldo Ciccolini, Katia Ricciarelli, Lily Laskine, Zuzana Růžičková, Mario Brunello, Isabelle Moretti, Guy Touvron i mnogi drugi).

Zagrebački solisti izvode repertoar koji uključuje barokna, klasicistička i romantična djela suvremene glazbe, posebno se posvećujući aktualizaciji starijih, ali i predstavljanju mlađih generacija hrvatskih skladatelja. Snimili su više od 70 nosača zvuka, i to za kompanije poput *Vanguard*, *EMI*, *ASV*, *Eurodisc*, *Melodia*, *Hispa-vox*, *Pickwick* i *Croatia Records*. Od recentnijih se izdanja ističe nosač zvuka s djelima Ernesta Cordera koji su snimili s violinistom Guillermom Figuerom te gitaristom Pepeom Romerom (Naxos, 2010.), koji je nominiran za nagradu *Latin*

LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPROCIJENJIV DOŽIVLJAJ!

7

Grammy. U lipnju 2014. godine Ansambl je izdao i kompaktni disk s djelima Borisa Papandopula, s pijanistom Oliverom Triendlom, koji je zaslužio pohvale domaće i inozemne kritike.

Zagrebačkim solistima dodijeljene su mnoge visoke nagrade i priznanja, među kojima se ističu: prva nagrada u Mar del Plati (za album *Koncerti 18. stoljeća*), Medalja *Pablo Casals*, Medalja *Elizabeth Sprague Coolidge* (za izvođenje suvremene glazbe), nagrade *Vladimir Nazor*, *Milka Trnina* i *Josip Štolcer Slavenski* za najbolju izvedbu djela hrvatskoga skladatelja; zatim nagrade *Ivan Lukačić* Varaždinskih baroknih večeri, *Villa Manin*, UNESCO, Nagrada grada Zagreba, Srebrni kompaktni disk diskografske kuće *Croatia Records*, Orden za zasluge naroda sa srebrnim zracima, Plaketa grada Zagreba, više hrvatskih diskografskih nagrada *Porin* (1994. godine za životno djelo), Srebrna plaketa Hrvatske glazbene mladeži i brojne druge.

Tijekom Domovinskoga rata, Zagrebački solisti održali su sedamdesetak dobrotvornih koncerata (za grad Dubrovnik, za srušene glazbene škole u Hrvatskoj, srušenu zgradu HNK-a u Osijeku, Dječju bolnicu Zagreb, za brojne razorene hrvatske spomenike i dr.), a priredili su i velik broj svečanih koncerata u povodu predstavljanja nove hrvatske države. U 2010. godini Ansambl je nagrađen nagradom *Orlando Grand Prix* za osobite umjetničke doprinose u ostvarenju cjelokupnoga programa Dubrovačkih ljetnih igara.

ZAGREBAČKI SOLISTI

Sreten Krstić, koncertni majstor

VIOLINE

Krunoslav Marić
Saki Kodama Bedić
Davor Philips
Ivan Novinc
Val Bakrač

VIOLE

Hrvoje Philips
Marko Otmačić

VIOLONČELA

Smiljan Mrčela
Zlatko Rucner

KONTRABAS

Mario Ivelja

OBOE*

Dario Golčić
Iva Ledenko

ROGOVI*

Lenart Istenič
Daniel Molnar

* u izvedbi *Koncerta za violinu i orkestar u A-duru, KV 219 W. A. Mozarta*

Ni jedan skladatelj u prvoj polovici 19. stoljeća nije uživao veći ugled, blagostanje, popularnost i naklonost kritike od **Gioachina Rossinija** (1792. – 1868.). Slavu operne zvijezde u domovini Italiji stekao je već kao dvadesetogodišnjak, a djela kao što su *Talijanka u Alžiru*, *Žena s jezera*, *Seviljski brijač* i *Pepeljuga* osigurala su mu trajno mjesto među velikanima glazbene povijesti. Svoj talent počeo je iskazivati rano, zahvaljujući roditeljima glazbenicima; njegov je otac svirao u vojnim orkestrima, a majka je bila operna pjevačica. Zabilježeno je da su nakon 1800. oboje Rossinijevih roditelja bili aktivni u kazališnom životu; majka Anna kao pjevačica u kazalištima u Anconi, Ferrari, Bologni, lesiju, Imoli, Reggio nell' Emiliji i drugim gradovima, a otac Giuseppe okušao se i kao impresario. Gioachino je stoga putovao s roditeljima, pa je već 1801. svirao violu u orkestru, a 1804. bio je *maestro al cembalo* u kazalištu u Ravenni. Otac ga je podučavao sviranju roga, a kod lokalnih učitelja išao je na poduke iz pjevanja i kompozicije; njegove rane skladbe odražavaju stilske elemente kojima se koristio cijelo desetljeće svojega školovanja.

Godine 1804. obitelj je provodila ljetno na imanju imućnog poslovnog čovjeka i kontrabasista amatera Agostina Triossija, nedaleko od Ravenne. Upravo za njega, dvanaestogodišnji Gioachino Rossini napisao je svoje prve instrumentalne skladbe – šest sonata za gudače. Svojemu domaćinu, s kojim je ostao u kontaktu niz godina, posvetio je poslije još dvije uvertire i misu. Sve do polovice prošloga stoljeća sonate su se smatrale izgubljenima; godine 1942. otkriveno ih je pet (nedostajala je **Sonata za gudače u C-duru, br. 3**), koje je, u verziji za standardni gudački kvartet, objavio Ricordi u Milanu 1826., a ponovno su objavljene 1951. u redakciji Alfreda Caselle. Tek 1954. godine, u Kongresnoj knjižnici u Washingtonu, otkrivena je Rossinijeva originalna partitura u kojoj su skladbe označene kao *sonate a quattro* i u kojima je svaki instrument – dvije violine, violončelo i kontrabas – naznačen u jednini. Ipak, na suvremenim izvedbama uglavnom ih predstavljaju ansambli, mahom komorni gudački orkestri, a postoje i verzije za puhače.

S obzirom na to da je riječ o skladbama dvanaestogodišnjaka, riječ je o zadivljujuće ranom iskazu talenta, koji svakako postavlja pitanje koliko je mladi Rossini bio upoznat s glazbom Wolfganga Amadeusa Mozarta i Ludwiga van Beethovena, osobito s obzirom na to da u njima nije prisutan formalni razvoj tipičan za strukture bečkih klasičara. Svaka sonata pisana je u durskom tonalitetu te slijedi konvencionalni obrazac stavaka *brzi-polagani-brzi*; zanimljivo je da u svakoj prvi stavak zauzima pola ili više od polovice trajanja skladbe. Ta je platforma poslužila Rossiniju za prilično originalno korištenje materijala koji se javlja u usporednom, kontrastirajućem ili transponiranom obliku, uvijek iznenađujući domišljatošću i izborom neočekivanih rješenja. Jedna od zanimljivosti je i pažljivo izdvajanje dionica violončela i kontrabasa koje dolaze do izražaja kao i violine; osobit primjer za to je treći stavak *Sonate br. 3, Moderato*, u kojemu kontrabas ima kratki solo. Neposrednost i tečnost tih skladbi upravo je ono što je Rossini poslije doveo do savršenstva i čime je, kao zreo skladatelj, osvajao publiku.

Stupivši na mjesto salzburškog nadbiskupa 1772., Hieronymus Colloredo počeo je reformu nadbiskupije, pri čemu je osobito nastradao dvorski glazbeni život, uz bitno ograničavanje tradicionalnih prigoda muziciranja, što je zacijelo duboko utjecalo na dotadašnje gradske glazbene aktivnosti. Nadalje, nadbiskup je favorizirao i zapošljavao talijanske glazbenike, na veliko nezadovoljstvo domaćih. Među njima je bio i otac **Wolfganga Amadeusa Mozarta** (1756. – 1791.), Leopold, koji je kao zamjenik kapelnika od 1763., s pravom očekivao promaknuće. Iako su prilično dobro zarađivali, a glazba koju je Mozart izdašno pisao, osobito u prvim godinama Colloredova upravljanja, izvodila se i na dvoru i u katedrali, moguće je da su Leopoldova frustracija nemogućnošću da za sebe i sina pronađe zadovoljavajuće zaposlenje, i potplaćenost u odnosu na talijanske kolege, rezultirali neslaganjem s nadbiskupom i konačnim povlačenjem mladog Mozarta iz službe na salzburškom dvoru. Iako je nastavio pisati glazbu za crkvu, Wolfgang se prije svega posvetio instrumentalnom i svjetovnom vokalnemu izričaju, nametnuvši se kao vodeći skladatelj tih žanrova u Salzburgu. Iz toga vremena datira nekoliko arija, serenada, brojni divertimenti, četiri koncerta za instrumente s tipkama te pet violinskih koncerata. Tada je još uvijek djelovao i kao koncertni majstor nadbiskupa Colloreda, pa je u svojim violinskim skladbama izlazio u susret zahtjevima namještenja, ali u vlastitom stilu. O njegovoj vještini svjedoči izjava njegova nasljednika u salzburškom orkestru, violinista Antonija Brunettija: „Mogao je svirati sve!“ Sam je Mozart svojega oca izvijestio nakon nastupa u Augsburgu 1777. kako su „svi hvalili divan, čisti ton“.

Čak četiri od svojih pet violinskih koncerata Mozart je napisao između lipnja i prosinca 1775. (prvi je nastao 1773.). Poznato je da je neke svirao spomenuti Antonio Brunetti te da je barem jedan od njih bio pisan za salzburškog violinista Johanna Antona Kolba, ali postoje i naznake da ih je Mozart sam svirao u javnosti te da oni svakako odražavaju njegovu violinističku tehniku i stil. Iako svaki od pet koncerata iskazuje izuzetnu individualnost, posljednji, peti **Koncert za violinu i orkestar u A-duru, KV 219** najzrelije je i najambicioznije ostvarenje, iako je pisano za standardni sastav orkestra u Salzburgu: gudače, dvije oboe i dva roga. Prvi stavak nosi neuobičajenu oznaku *Allegro aperto*, sugerirajući otvorenost i izravnost terminološki preuzetu iz operne prakse, uz nekonvencionalni *Adagio* odsjek od šest taktova uzvišena ozračja kojim solo violina počinje svoju dionicu. Isto to ozračje i oznaka tempa, *Adagio*, kao i slična usredotočenost na gornje registre solističkog instrumenta, obilježja su polaganog središnjeg stavka u E-duru. Finale je oblikovan uobičajeno za završne stavke koncerata druge polovice 18. stoljeća, kao rondo u tempu menueta. Ono što iznenađuje je uvođenje središnje epizode u molaskom tonalitetu i dvodobnoj mjeri (koja se mijenja iz trodobne) u tada popularnom tzv. turskom stilu, točnije stilu u kojem su tada Bečani interpretirali glazbu Istoka, s naglašenim udaraljka koje u ovom slučaju imitiraju violončela i kontrabasi. Ujedno je riječ o jednom od Mozartovih najduhovitijih finalnih stavaka, a nerijetko se po toj epizodi i cijeli *Koncert* naziva *Turski*.

Nakon što se 1885. godine ponovno povezao s moskovskim Konzervatorijem, postavši nezamjenjiv u promicanju ruske glazbe, **Petar Iljič Čajkovski** (1840. – 1893.) imao je dva glavna zaduženja: mjesto ravnatelja Ruskog glazbenog društva u Moskvi te dirigiranje, zbog čega je, među ostalim, poduzimao brojne opsežne turneje po inozemstvu. Osim predstavljanja svoje glazbe i važnih kontakata s drugim glazbenicima, stekao je i visoka priznanja; među ostalim, car Aleksandar III. 1888. nagradio ga je doživotnom mirovinom, a uživao je i prijateljstvo s carskim impresarijem Ivanom Vsevoložkim, koji mu je olakšao postavljanje scenskih djela. Zahvaljujući njegovoj pomoći u izboru tema za djela i zbog vlastitih dvojbi u pogledu kazališnih produkcija, skladatelj je osmislio novu strategiju u izradi svojih ostvarenja. Prvo od njih, u kojem su se ogledali takav rad i njegov kasni skladateljski stil, bio je balet *Trnoružica*. Jedanaest dana nakon premijere baleta u Sankt Peterburgu, u siječnju 1890., Čajkovski je otputovao u Firencu kako bi se posvetio pisanju novog opsežnog djela, opere *Pikova dama*, koja prema mišljenju mnogih najbolje ilustrira iznimnu kreativnost njegovih kasnih godina. Rad je brzo napredovao; operu je zgotovio u samo 43 dana. Nakon povratka u Sankt Peterburg, napisao je rođaku: „Sada sam strašno umoran! I što mi treba da se vratim u normalno stanje? Da uživam, idem na pijanke? Nipošto! Odmah ću početi novo veliko djelo, ali potpuno drugačije: gudački sekstet.“

Gudački sekstet **„Sjećanje na Firencu“ u D-duru, op. 70** skicirao je u samo dva tjedna te razradio partituru u sljedećih jedanaest dana. Privatna praizvedba u Sankt Peterburgu 7. prosinca 1890. ipak nije zadovoljila ni izvođače ni publiku, pa je nakon javne izvedbe tri dana poslije, u tamošnjem Društvu za komornu glazbu, Čajkovski odlučio partituru posući. Sljedeće godine posvetio se njezinoj reviziji, unijevši najveće promjene u treći stavak, gdje je iznova napisao središnju *fugato* pasažu, te u četvrti stavak, gdje je više istaknuo drugu temu. U kolovozu 1892. partitura je bila spremna za izdavanje, a prva izvedba upriličena je 6. prosinca, pod vodstvom violinista Leopolda Auera.

Tijekom rada na *Sekstetu* Čajkovski je izvještavao brata Modesta da sklada s velikim naporom: „Ne sputava me nedostatak ideja, nego novost forme. Trebalo bi biti šest neovisnih, a istovremeno homogenih dionica.“ Prijatelju Aleksandru Zilotiju je pak napisao: „Stalno osjećam otpor... Zapravo pišem za orkestar i samo prerađujem za šest gudačkih instrumenata.“ Iako se i danas interpreti suočavaju s pomalo zbunjujućim zahtjevima orkestralnog i solističkog pristupa, upravo je to ono što potiče virtuozni stil zbog kojega je *Sjećanje na Firencu* među najizvođenijim djelima gudačkog repertoara. Koristeći šest instrumenata, Čajkovski je dobio orkestralne mogućnosti udvostručavanja naglasaka i povećanja opsega zvuka, uz izazov da pronađe prikladan kontrast lakšom teksturom i imitacijama. Riječ je o uratku koji potvrđuje skladateljev kasni stil, osobito što se tiče tehnike i usklađivanja imaginacije s ograničenim sastavom i bojom

gudačkog ansambla. Iako joj je naziv *Sjećanje na Firencu*, sam Čajkovski u svojim pismima nikad nije povezivao skladbu s gradom. Njegov brat Modest ipak je pojasnio da je prva tema polaganog stavka skicirana u Firenci tijekom rada na operi *Pikova dama*. Sam glazbeni materijal – pjevan, promjenjiv i strastven – mogao bi se smatrati nadahnutim ozračjem Firence. Prvi stavak, bogat teksturom, odiše smjelošću i toplinom, dok trećim i četvrtim dominiraju teme folklornoga prizvuka. Središnji *fugato* posljednjega stavka naveo je Čajkovskog da prizna: „Strašno je koliko sam ushićen svojim novim djelom!“

Nakladnik: Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog
Za nakladnika: Dražen Sirišćević, ravnatelj
Producentica programa: Martina Vukšić
Urednica: Jelena Vuković
Autorica teksta: Ana Vidić
Lektorica: Rosanda Tometić
Oblikovanje i grafička priprema: Daniel Ille
Tisak: Intergrafika TTŽ d. o. o., Zagreb
Naklada: 600 primjeraka
Cijena: 20 kuna
www.lisinski.hr

LISINSKI
ARIOSO
GLAS ZA
LISINSKI
NEPROCIJENJIV DOŽIVLJAJ!
17/18

LISINSKI ARIOSO
Srijeda, 28. veljače 2018.
Velika dvorana

YUSIF EYVAZOV, tenor
KRISTINA KOLAR, sopran
ROSSANA RINALDI, mezzosopran
GIORGIO SURIAN, bas-bariton

Orkestar Opere HNK
Ivana pl. Zajca u Rijeci
Marco Boemi, dirigent

Eyvazov je uzbudljiv tenor prodornog, gromoglasnog i iznimno „talijanskog“ glasa... Potpuna dominacija čistog ljudskog glasa izvještenog u postizanju iznimnosti koja dopire do nas kao nijedan drugi glas... ništa se ne da usporediti s tim. (Mark Swed, L. A. Times)

Fotograf: Vladimir Širokov

Fotograf: Cris Catalá

LISINSKI
SUBOTOM
UVIJEK
LISINSKI
NEPROCIJENIV DOŽIVLJAJ!
17/18

LISINSKI SUBOTOM
Subota, 3. ožujka 2018.
Velika dvorana

RICHARD GALLIANO, harmonika
**KOMORNI GUDAČKI ORKESTAR
SLOVENSKE FILHARMONIJE**
KLEMEN HVALA, umjetnički voditelj
JANEZ PODLESEK, koncertni majstor

Nesvakidašnji glazbeni doživljaj zagrebačkoj će publici priuštiti gostovanje skladatelja i virtuozna na harmonici i bandoneonu **Richarda Galliana** koji na gostovanjima zna zasvirati i trombon! On je jedini harmonikaš koji snima za etiketu Deutsche Grammophon, a resi ga bogatstvo izričaja koje obuhvaća sve glazbene žanrove, od klasičke do *jazza*. Dobitnik je brojnih priznanja, među kojima i odlikovanje *Commandeur - Ordre des Arts et des Lettres* francuskog ministra kulture za iznimna postignuća i obogaćenje francuske kulturne baštine.

LISINSKI
SUBOTOM
UVIJEK
LISINSKI
NEPROCIJENIV DOŽIVLJAJ!
17/18

LISINSKI SUBOTOM
Subota, 24. ožujka 2018.
Velika dvorana

HRVATSKI ORKESTAR HARFI
**SIMFONIJSKI ORKESTAR HRVATSKE
RADIOTELEVIZIJE**
MIRAN VAUPOTIĆ, dirigent

Zvuk tisuća žica velikog orkestra harfi, uz Simfonijski orkestar HRT-a na velikoj pozornici Lisinskog... Doista jedinstvena glazbena svečanost za koju već sada sa sigurnošću možemo reći da će biti i nezaboravna.

Iz godine u godinu u Maloj dvorani *Lisinski*, Orkestar harfi, sastav s više od 25 vrsnih domaćih i slovenskih harfista, pod umjetničkim vodstvom **Marije Mlinar**, priređuje *Svečanosti harfe*, dobrotvorne koncertne večeri kojima pomažu potrebitima. Dolazak na taj jedinstveni glazbeni događaj može biti osobit znak pažnje koji s pravom zaslužuju glazbenici „Tisuću žica“ o desetoj obljetnici svojega djelovanja.

 splitskabanka

PEUGEOT

ZAGREB
moj grad

KONCERTNA DVORANA CONCERT HALL

LISINSKI

NEPROCENJIV DOŽIVLJAJ INVALUABLE EXPERIENCE